

จรรยาบรรณของนักแนะแนว

ความหมาย

จรรยาบรรณของนักแนะแนว หมายถึงหลักและกฎเกณฑ์ที่เป็นมาตรฐาน ซึ่งมีผู้ปฏิบัติไว้ให้นักแนะแนวถือปฏิบัติ เพื่อจะระสำหน้าที่ของตนได้อย่างสมบูรณ์ ทั้งนี้ก็ด้วยเหตุที่ว่า การแนะแนวเป็นงานวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคน ส่งเสริม สนับสนุนให้คนมีการพัฒนาความรู้สึกนึกคิดเข้าใจตนเอง และสามารถแก้ไขปัญหาของตนได้อย่างฉลาดรอบคอบ เป็นงานที่ต้องทำด้วยความซื่อสัตย์ ความมีน้ำใจ รักใคร่และหวังดีต่อกัน จะต้องมีความสุจริต ความจริงใจ และความเคารพนับถือซึ่งกันและกัน ตามสภาพการณ์ที่เป็นจริงของคนเราที่ต่างก็มีปัญหาไม่ต่าง ๆ กันในเหตุการณ์แวดล้อมอย่างนั้น ผู้ที่ทำหน้าที่แนะแนวช่วยเหลือคนที่มีความทุกข์ จึงจำเป็นต้องมีจรรยาบรรณที่เหมาะสมกับการกิจของตน

ประวัติ

เรื่องจรรยาบรรณของนักแนะแนว อาจกล่าวได้ว่า เป็นเรื่องใหม่ของการแนะแนวในประเทศไทยของเรา เพื่อให้ได้หลักเกณฑ์ที่เป็นมาตรฐานดังกล่าว ได้เคยมีการสัมมนาวิชาการแนะแนว เรื่อง "การปรับปรุงมาตรฐานวิชาชีพแนะแนว" ขึ้น ในวันที่ ๑๔-๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๐ ณ ศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จากผลของการสัมมนาี้ ได้เป็นแนวทางให้ สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทยทำงานสานต่อ ประชุมปรึกษาหารือกันหลายครั้ง จนผลสุดท้ายได้มีการบันทึกเป็นหลักฐานในการประชุมเรื่องจรรยาบรรณของนักแนะแนว ไว้เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๔ ซึ่งขณะนั้น สมาคมมีสำนักงาน ตั้งอยู่ที่ ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร สุขุมวิท ๒๓ กรุงเทพฯ ปรากฏตามหลักฐานว่า จรรยาบรรณของนักแนะแนว มี ๕ ประการดังนี้

๑. ต้องรักษาความลับ และรักษาประโยชน์ของผู้มารับบริการ

๒. ต้องมีศรัทธาต่องานช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ รับผิดชอบต่อหน้าที่อย่างเคร่งครัด และมีวิจ ญาณอันดี

๓. ต้องให้บริการในขอบเขตความสามารถของตน ไม่หลอกลวงผู้มารับบริการเพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตัว

๔. ต้องประพฤติตนอยู่ในขอบข่ายศีลธรรมอันดีงาม เป็นผู้ทรงคุณธรรม มีความเมตตาการุณย์แก่ผู้มารับบริการ

๕. ต้องยึดมั่นในหลักวิชาชีพ เคารพสิทธิของผู้มารับบริการ และไม่เฝ้าคิดในการให้บริการ

เกณฑ์มาตรฐาน

จรรยาบรรณของนักแนะแนว ตามที่สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทยได้ตกลงเสนอขึ้นไว้นี้ นับว่ามีคุณค่าต่อการแนะแนวในฝ่ายประเทศไทยของเรามาก และมีความชัดเจนดีเพื่อเป็นเกณฑ์มาตรฐานให้นักแนะแนวประพฤติปฏิบัติกันจริง ๆ

ข้อเสนอแนะ

จากประสบการณ์ของผู้เขียน และรวมทั้งการศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้เป็นเวลานาน พอสรุปว่า ในการปฏิบัติของนักแนะแนว เพื่อเข้าสู่เกณฑ์มาตรฐานของการมีจรรยาบรรณของนักแนะแนวนั้น มี ๑๐ ข้อดังนี้

๑. มีคุณธรรม ความสุจริต และจริงใจ

๒. รักษาความลับได้

๓. ไม่ตัดสินใจปัญหาให้แก่ผู้มาขอรับบริการ โดยใช้มาตรการของตนเองเป็นเกณฑ์

๔. ให้การยอมรับนับถือในฐานะบุคคลของผู้มาขอรับบริการ

๕. มีศรัทธา และเต็มใจในวิชาชีพของตน

๖. เป็นผู้ที่มีน้ำใจรักงานที่ทำจริง ๆ คือสนใจ ชอบงานแนะแนวเป็นชีวิตจิตใจ และมีความรับผิดชอบสูงในหน้าที่

๗. เป็นผู้ที่มีมันศึกษาหาความรู้ และ เพื่อนพูน
ประสบการณ์ชีวิตอยู่เสมอ

๘. เป็นผู้ที่มีความสามารถ ตระหนักในความละเอียด
ความถี่ของตนเอง พร้อมทั้งรู้แหล่งที่จะส่งผู้ขอรับบริ-
การต่อไป เพื่อขอความร่วมมือในการช่วยเหลือ และ
บำบัด อันเป็นไปตามกระบวนการและหลักวิชา

๙. ไม่หลอกลวง หรือแสวงหาประโยชน์แก่ตนเอง

๑๐. เป็นผู้ที่มีมันตรวจสอบตนเองอยู่เสมอ ในการ
ปฏิบัติงานหน้าที่บริการ พิจารณาผลงานที่ตนทำอย่างเที่ยง
ตรงรอบคอบปราศจากอคติว่าควรปรับปรุงตนเองในด้านใด
บ้าง พร้อมทั้งยินดีรับฟังผู้อื่น และเมื่อนำมาใคร่ครวญ
ด้วยปัญญาแล้ว พยายามปรับตัวให้มีประสิทธิภาพในงาน
อาชีพมากยิ่งขึ้น

อนึ่ง ถ้อยคำบรรยายของนักแนะแนวคือเกณฑ์
มาตรฐานแห่งความรู้ ความสามารถ และความดี ที่นัก
แนะแนวพึงต้องมีแล้ว เราอาจประยุกต์พระคุณ ๑๐
ประการของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งทรงเป็น
บรมครูของคณิกแนะแนวของโลก มาเป็นหลักก็น่าจะได้
นั่นคือ นักแนะแนว จะต้องเป็นผู้ที่ฉลาดรอบรู้ในชีวิต
(พระปัญญาคุศล) รัก เมตตา เต็มใจอนุเคราะห์ช่วยเหลือ
เกื้อกูลผู้ที่มีทุกข์อย่างแท้จริง (พระมหากรุณาธิคุณ)
และ มีความบริสุทธิ์ สะอาด ไม่มีมอคติ ไม่คิดชั่วชั่ว
ประพฤติกคนเป็นแบบอย่างแก่คนอื่นได้ (พระบริสุทธิ์คุณ)
ดังนั้น ผู้ประกอบวิชาชีพแนะแนว จึงต้องสนใจฝึกฝน
ประพฤติปฏิบัติตนตามจรรยาบรรณของนักแนะแนว เอา
ไว้เสมอ เพื่อให้สมศักดิ์ศรีในวิชาชีพที่มีเกียรตินี้

สุโท เจริญสุข

บรรณานุกรม

สุโท เจริญสุข วรรณกรรมบำบัดเพื่อการให้คำปรึกษาในโรงเรียน หน้า ๔๕-๕๐ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน ๒๕๒๗ อัดสำเนา

Ivcey, Allen E. Counseling and Psychotherapy : Skills, Theories and
Practice. p. 477-486, New Jersey, Prentice-Hall, 1980.

Sweeney, T.J. and I.M. Witrner. "Who Says You Are a Counselor"
APGA Journal. 55 : 589-594, 1977.